

Zdravko KORDIĆ

PIJESAK I PJENA

Na nesigurnim obalama gdje pijesak nosi pjenu,
nosi tminu valovlja
Ne sjećamo se jesmo li uporabili mozak za mudrost
morske pjene: valovi su prikrivali zločine
I ispirali laži u pustu zemlju,
u zvijezdostaj koji nas je okruživao

Blijedo lice žene, ljubavnice u progonstvu
O tragovi; o trgovi kroz razapeta jedra –
o čemu vjetar šapće
I pripovijeda bijelim jedrima.....

O izmiješanim bokovima u ljubavnoj noći,
o krhkim grudima I moćnim bludima
u krugu noćnoga širenja slova; pismena
šibao je pijesak, zasljepljivao vidokrug,
zvijezde su pomračene sjajile kao suncostaj

U visinama prepoznah svoju zvijezdu
naoštrenu pjesmom
koja razliježe svemirom

Naše noge zakopaše se u pjenu, zamutiše jidra užasa
nestaju u fijuku vjetra
Dosežemo visine I širine kroza povijest
Učimo se velebnom zanosu
dok pjesma pučinom pliva
Sikće cijeli svemir u zibanju; u našem zanosu,
želji da otkrijemo granice naših mogućnosti
I lijepa djela u dolini plavetna mora, zelenih algi
I plavetno-zelene zemlje

Tu sam kako bih otkrio čovjeka,
između bridova I rtova
kako bi se ništavilom prekrio u trenutku, pepelom posuo
u prolazu – u trenu plovidbe

Samo more ostaje zapjenjeno srokom
najvećega umijeća
Zid plavi I plovi, ispunja ga žeravica
nesreće I nesna

Mostar, 15. siječanj A. D. 2025.